

uvidende om, at Regjeringen ikke pleier at blande sig i den Form, hvorunder Lovene behandles; med andre Ord: den blander sig ikke let i Spørgsmaal om Udvalgs Medsættelse. I Øvrigt beder jeg det ærede Medlem erindre, at der ikke for mig er nogen Opfordring til at udtale mig om „Indtryk“. Jeg beder om, at man vil holde sig til bestemte Udtalelser, som have fundet Sted fra Regjeringens Side, hvor der var Opfordring og Anledning for Regjeringen til at erklære sig over, hvorvidt den vilde stille Ændringsforslag eller ikke. Det ærede Medlem har ikke fra Regjeringen hørt et eneste Ord udover det, som man med Rette kunde fordrø at høre af Regjeringen. I Øvrigt har Regjeringen kun det bestemte Ønske, at Landstinget med fuld Selvstændighed vil hævde den Opfattelse, som det anser for rigtig, og det er mig besynderligt, at det ærede Medlem har havt saa vanskeligt ved at se dette.

M. Rasmussen: Jeg for min Del bliver lidt forundret af og til ved at høre ærede Medlemmer af Landstinget stadig gjentage, at de hævde Landstingets fuldstændige Frihed. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor saadanne Udtalelser komme frem; jeg synes, at det er Noget, som Enhver kan begribe, og som det ikke gjøres nødtigt at sige. Saavidt jeg veed, er Landstingets fuldstændige Frihed aldrig paa noget Sted blevet bestridt, Landstingets grundlovmæssige Frihed er jo ikke bleven antastet af Noget; men jeg kan godt forstaa og sætte mig ind i, at, naar der er en Del Medlemmer, som gjerne ønsker paa visse Punkter at gjøre Modstand, paa samme Tid som de have Tjælfelsen af en vis Almagt, saa fremkalder dette saadanne Udtalelser som dem, vi have hørt om, at vi ville have fuldstændig Frihed. Jeg blev i forrige Møde ret godt tilpas ved at høre en Udtalelse af det ærede Medlem for Rjøbenhavn (Bloug), der gik ud paa, hvad jeg tror er meget rigtig, at Landstingets væsentlige Op-gave ved Finantslovens Behandling er at holde den ren, det vil sige paase, at der ikke kommer Noget ind paa Finantsloven, som ikke er tilladeligt. Det, tror jeg, er fuldstændig korrekt. Jeg tillod mig i det samme Møde at udtale, at jeg synes, at det Forslag, som nu foreligger til Forhandling i Finantsloven, er noget søgt, og det forekommer mig endnu, at det er Tilfældet. Jeg har i den Henseende foruden min egen Opfattelse en Autoritet for mig i Regjeringen; thi naar samtlige Regjeringsmedlemmer have anerkjendt i Folkethinget, at Lønnings sagen kan passere paa Finantsloven, og at der ikke er noget Utilkedeligt deri, saa er dette mig foruden min egen Opfattelse en Vorgen for, at Landstinget da godt kan lade den staa paa Finantsloven, fra Formens Side betragtet. For mit eget Vedkommende maa jeg oprigtigt tilstaa, at jeg er lige glad, hvad enten det staaar paa Finantsloven eller

paa et andet Stykke Papir; men min Opfattelse er dog den, at det er tilladeligt, at det staaar, hvor det nu staaar. Men under den politiske Situation, som vi leve under, kommer endnu dette til, at der, som det forekommer mig, er et oprigtigt Ønske tilstede hos Alle om, at Rigsdagen ikke maa blive længere sammen end høist nødvendigt, og det forekommer mig nu, at det er nogenlunde at forudsæ, hvad det vil føre til, at Landstinget foretager den Ændring, hvortil der her er stillet Forslag. Det er jo ikke noget Nyt, at et Spørgsmaal som det foreliggende er kommet frem paa Finantsloven. Det er tværtimod Noget, der før har fundet Sted, og vide jo Alle, at Finantsloven er for Folkethinget en Kjøledægge, og at Folkethinget holder meget stærkt paa og over, at hvad der een Gang er kommet ind paa Finantsloven, skal ogsaa blive der, naar det er nogenlunde tilladeligt. Nu er det forunderligt — men Verden er engang omkiftelig — ja, jeg vil sige, at det er mageløst, at netop Folkethinget og Regjeringen maa, naar Ændringsforslaget her vedtages, absolut komme til at staa sammen i det foreliggende Spørgsmaal. Det er maaske imod Folkethingets Villie, men sikkert er det, at Folkethinget vil i det foreliggende Spørgsmaal have en Allieret i Regjeringen, og det er meget sandsynligt, at Thinget vil benytte sig deraf. Det er muligt, at Landstinget kan være saa uholdende, at det nok en Gang siger Nei til at lade Lønnings sagen staa paa Finantsloven, og det er ogsaa sikkert, at den, som længst siger Nei, er den Stærkeste. Vist er det, at Lønnings sagen kan ikke blive paa Finantsloven, naar Landstinget vedbliver at sige Nei dertil, men dette vil da have den bedrøvelige Følge for dem, der skulle nyde Godt af de Lønningsbestemmelser, der nu findes i Loven, at de faae Ingenting eller dog kun faae Lov til at høre paa, at Landsting, Regjering og Folkething strides om, hvorvidt Lønningsstillaget skal staa paa Finantsloven eller paa et andet Stykke Papir. Det er efter min Mening Noget, som næsten sandsynlig vil ske, og det er for mig en Grund til, at jeg ikke vil deltagere i at udstemme Lønnings sagen af Loven. Jeg kan heller ikke se, at der er nogen virkelig reel Grund for at gjøre det. At det for Demokratiet skulde være et Tab, at Sligt ikke kommer ind paa Finantsloven, kan jeg ikke se. Demokratiet vil i mange Punkter netop faae sin Villie, naar Finantsloven blev fuldstændig renset. Det sker ikke sjældent, at en enkelt Mand og undertiden flere, i dette Tilfælde Mange, faae en lille Hjælp ved den aarlige Finantslov, som de aldrig vilde have opnaaet ved en særlig Lov; men jeg synes ogsaa, at det er Noget, vi maa være glade ved, at vi en Gang aarlig kunne samles og ved Hjælp af Finantsloven lempe paa visse Forhold, som virkelig kunne trænge til at lempes lidt. At det skulde være en nødvendig Følge af, at et saadant Lønningsstillæg kom til at staa paa Finants-